

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellante,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/49906 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 6 februari 2007 in het
geding tussen:**

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 februari 2001 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellante om haar een vergunning tot verblijf te verlenen buiten behandeling gesteld.

Bij besluit van 4 juli 2001 heeft de staatssecretaris het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij besluit van 14 april 2004 heeft Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) het besluit van 4 juli 2001 ingetrokken, het bezwaar van appellante gegrond verklaard voor zover het de buitenbehandelingstelling van de aanvraag wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf betreft en de aanvraag alsnog in behandeling genomen.

Bij besluit van 13 mei 2005 heeft de minister de aanvraag afgewezen.

Bij besluit van 13 oktober 2005 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 februari 2007, verzonden op 12 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen (hierna: de rechtbank), het tegen het besluit van 13 mei 2005 gemaakte bezwaar aangemerkt als beroep, dit ongegrond verklaard en het beroep tegen het besluit van 13 oktober 2005 niet-ontvankelijk verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak voor zover betrekking hebbend op het besluit van 13 mei 2005 heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 14 maart 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De Afdeling overweegt ambtshalve als volgt.

2.2. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 22 juli 2005 in zaak no. 200503814/1 (AB 2005, 379) onder verwijzing naar haar uitspraak van 6 juni 1995 in zaak no. H01.94.0015 (AB 1995, 416) heeft overwogen, vloeit uit het karakter van de bezwaarschriftenprocedure voort dat, indien het bestuursorgaan na heroverweging van oordeel is dat het desbetreffende besluit niet in stand kan blijven, het niet kan volstaan met gegrondverklaring van het bezwaarschrift, doch voor het onjuist bevonden besluit een nieuw besluit in de plaats dient te stellen.

In het geval een aanvraag uitsluitend buiten behandeling is gesteld omdat niet is voldaan aan de procedurele vereisten voor het indienen hiervan

en het daartegen gemaakte bezwaar gegrond is, dient de daarop volgende beslissing op die aanvraag, die niet samenhangt met de gegrondverklaring van het bezwaar tegen het niet in behandeling nemen ervan, evenwel te worden aangemerkt als primair besluit.

2.3. Bij besluit van 22 februari 2001 heeft de staatssecretaris de aanvraag van appellante om haar een vergunning tot verblijf te verlenen op de voet van artikel 16a, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (hierna: de Vw oud) buiten behandeling gesteld wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf.

Bij besluit van 4 juli 2001 heeft de staatssecretaris het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij besluit van 14 april 2004 heeft de minister het besluit van 4 juli 2001 ingetrokken, het bezwaar van appellante gegrond verklaard voor zover het de buitenbehandelingstelling van de aanvraag wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf betreft, op de grond dat gelet op de uitspraak van de Afdeling van 15 oktober 2003 in zaak no. 200305095/1 (JV 2003/542) artikel 16a van de Vw oud naar inhoud en strekking niet te beschouwen is als een bepaling van formeel recht zodat ingevolge artikel 117, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) artikel 16 van de Vw 2000 van toepassing is, en de aanvraag alsnog in behandeling genomen.

Vervolgens heeft de minister bij besluit van 13 mei 2005 de aanvraag afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf.

Nu laatstvermelde beslissing samenhangt met de gegrondverklaring van het bezwaar tegen de buitenbehandelingstelling van de aanvraag, is het besluit van 13 mei 2005, waarbij de aanvraag is afgewezen, geen los van het bezwaar genomen primair besluit, doch deel van de beslissing op het bezwaarschrift. De rechtbank heeft het bezwaarschrift tegen de afwijzing terecht als beroepschrift aangemerkt en behandeld.

Het besluit van 22 februari 2001 waarbij de aanvraag van appellante om haar een vergunning tot verblijf te verlenen buiten behandeling is gesteld, dient gelet op het voorgaande te worden aangemerkt als primair besluit.

2.4. Ingevolge artikel 120 van de Vw 2000, voor zover thans van belang, kan hoger beroep, als bedoeld in artikel 84 van die wet, slechts worden ingesteld tegen een uitspraak van de rechtbank over een besluit dat is bekendgemaakt na het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet, met uitzondering van een beslissing op bezwaar gericht tegen een besluit bekendgemaakt voor inwerkingtreding van de wet.

2.5. Het besluit van 14 april 2004/13 mei 2005 bevat een beslissing op bezwaar, gericht tegen het besluit van 22 februari 2001, bekendgemaakt op 26 februari 2001. Dat het bezwaar gegrond is verklaard en de aanvraag alsnog is afgewezen, doet daaraan niet af. Het hoger beroep richt zich derhalve tegen een uitspraak van de rechtbank over een besluit, bevattende een beslissing op bezwaar, gericht tegen een besluit, dat is bekendgemaakt vóór de inwerkingtreding van de Vw 2000 op 1 april 2001. Ingevolge

voormeld artikel 120 van de Vw 2000, gelezen in verbinding met artikel 33e van de Vw oud, kan hiertegen geen hoger beroep worden ingesteld.

2.6. De Afdeling is kennelijk onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart zich onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. T.M.A. Claessens en mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Leden, in
tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

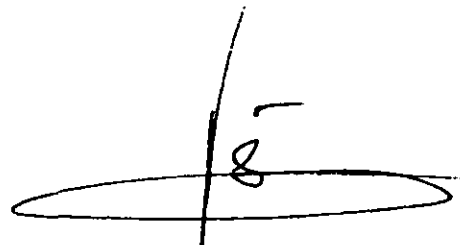
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 juni 2007

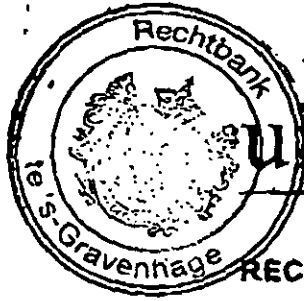
210

Verzonden: **05 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

AFSCHRIJF**RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE**

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 05/49906

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Bosnische nationaliteit,
V-nummer:
eiseres,
gemachtigde: mr. D.Y. Li, advocaat te Groningen,

en

**DE MINISTER VAN JUSTITIE, VOORHEEN DE MINISTER VOOR
VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE,**

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. D.W.J. Vinkes, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 15 januari 2001 heeft eiseres een aanvraag ingediend om verlening van een vergunning tot verblijf. Verweerder heeft bij beschikking van 22 februari 2001 de aanvraag van eiseres buiten behandeling gesteld.

1.2. Eiseres heeft daartegen op 6 maart 2001 bezwaar gemaakt. Bij beschikking van 4 juli 2001 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Tegen deze beschikking heeft eiseres op 2 augustus 2001 beroep ingesteld.

1.3. Bij beschikking van 14 april 2004 heeft verweerder zijn beschikking van 4 juli 2001 ingetrokken en heeft hij het bezwaar van eiseres van 6 maart 2001 gegrond verklaard, voor zover het betreft de buitenbehandelingsstelling van de aanvraag.

1.4. Bij beschikking van 13 mei 2005 (verzonden 22 augustus 2005) heeft verweerder afwijzend beslist op de aanvraag van eiseres van 15 januari 2001.

1.5. Eiseres heeft daartegen op 22 augustus 2005 bezwaar gemaakt. Bij beschikking van 13 oktober 2005 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

1.6. Bij beroepschrift van 4 november 2005 heeft eiseres tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld bij de rechtbank.

Zaaknummer: Awb 05/49906

blad 2

1.7. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiseres toegezonden en haar in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.8. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 18 januari 2007. Eiseres is aldaar verschenen bij haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

2.1. Ingevolge artikel 117, eerste lid, aanhef en onder a, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt de aanvraag om verlening van een vergunning tot verblijf na de inwerkingtreding op 1 april 2001 van de Vw 2000 aangemerkt als een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 Vw 2000.

Feiten en standpunten van partijen

2.2. Eiseres is afkomstig uit Bosnië. Na de scheiding van haar ouders is haar vader (in 1991) naar Nederland gekomen en is eiseres bij haar moeder blijven wonen. Na het overlijden van haar moeder op 15 september 1999 is eiseres bij haar grootouders gaan wonen. Eiseres is op 7 januari 2001 Nederland ingereisd. Op 15 januari 2001 heeft zij een aanvraag ingediend voor een vergunning tot verblijf met als doel verblijf bij ouder

Eiseres heeft aangegeven dat zij niet langer bij haar grootouders kan verblijven, aangezien deze oud en ziekelijk zijn. Voorts heeft zij gesteld dat zij ook niet bij haar oom in Bosnië kan verblijven, aangezien zij weinig contact met deze oom heeft. Eiseres is dan ook van mening dat zij door bijzondere en individuele omstandigheden niet over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) kan beschikken.

2.3. Verweerder heeft de aanvraag van eiseres van 15 januari 2001 afgewezen omdat eiseres niet beschikt over een geldige mvv en niet gebleken is dat eiseres van dit vereiste dient te worden vrijgesteld. Eiseres valt niet onder de categorie van personen die voor vrijstelling van de verplichting tot het overleggen van een mvv in aanmerking komt en voorts is niet gebleken van een onbillijkheid van overwegende aard op grond waarvan eiseres van voormelde verplichting vrijgesteld zou moeten worden.

Verweerder overweegt daartoe dat eiseres de stelling dat haar grootouders ziekelijk zijn niet met stukken heeft onderbouwd. Niet gebleken is derhalve dat zij niet voor eiseres zouden kunnen zorgen terwijl zij de afgifte van een mvv afwacht.

Eiseres heeft ook aangevoerd dat haar vader inmiddels een uitkering ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) ontvangt en derhalve niet in staat is haar tijdens haar verblijf in Bosnië ten tijde van de behandeling van de aanvraag van een mvv te onderhouden. In dit verband heeft verweerder aangevoerd dat eiseres zich, gelet op haar leeftijd, zelfstandig moet kunnen handhaven in haar land van herkomst. Zij is niet langer afhankelijk van verzorging en zij heeft het grootste deel van haar leven in Bosnië gewoond. Voorts heeft zij nog grootouders en een oom in Bosnië wonen, waarop zij zou kunnen terugvallen. Voor zover eiseres een beroep heeft gedaan op de algehele situatie in Bosnië en de omstandigheid dat de oorlog aldaar traumatiserend is geweest voor eiseres heeft verweerder overwogen dat, indien het vorenstaande de reden is geweest voor de komst van eiseres naar Nederland, zij een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd zou kunnen indienen.

Eiseres heeft verder nog aangevoerd dat het genügt van bijzondere hardheid en van onbehoorlijk bestuur van verweerder om na zoveel jaren nog steeds niet definitief te hebben besloten op haar aanvraag. Voorts heeft zij gewezen op het feit dat zij inmiddels 18 jaar is geworden. Verweerder heeft in dit verband allereerst overwogen dat het voor rekening en risico van eiseres komt dat zij zonder in het bezit te zijn van een geldige mvv naar Nederland is gekomen. Voorts heeft verweerder aangevoerd dat zij de beschikking van 4 juli 2001 heeft ingetrokken naar aanleiding van een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 15 oktober 2003, waarin is geconcludeerd dat het ontbreken van een mvv niet kan leiden tot buitenbehandeling stelling van de aanvraag, maar dient te worden beoordeeld aan de hand van artikel 16 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Hieruit volgt dat niet geconcludeerd kan worden dat verweerder verweten kan worden dat zij haar beschikking van 4 juli 2001 pas na drie jaar heeft ingetrokken. Voorts heeft verweerder aangevoerd dat eiseres al bij de beschikking van 22 februari 2001 kenbaar is gemaakt dat zij in het bezit dient te zijn van een geldige mvv. Dat eiseres inmiddels 18 is geworden doet niet af aan de mogelijkheid tot het aanvragen van een verblijfsvergunning met als doel gezinshereniging.

Voorts heeft verweerder aangevoerd dat de weigering een mvv af te geven geen strijd oplevert met artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), aangezien deze weigering er niet toe strekt eiseres een verblijfstitel te ontnemen die haar tot het uitoefenen van het familie- of gezinsleven hier te lande in staat stelde. Verweerder is ten slotte niet gebleken van een objectieve belemmering om het familie- of gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen.

2.4. Eiseres heeft zich op het standpunt gesteld dat verweerder haar ten onrechte geen vrijstelling van het mvv-vereiste heeft verleend. Zij heeft daarbij gewezen op haar bijzondere omstandigheden. Zij verbleef rechtmatig in Nederland tot 20 september 2005. Gedurende die periode is sprake geweest van gezinsleven in de zin van het EVRM en het Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK). Voorts heeft ze gewezen op het feit dat zij vanwege tragische omstandigheden naar Nederland is gekomen, zij niet in haar land van herkomst kan worden opgevangen, haar vader niet de mogelijkheden heeft haar financieel dan wel anderszins te ondersteunen tijdens haar verblijf in Bosnië, met het aanvragen van een mvv in de praktijk veel tijd is gemoeid en de procedures inmiddels zo lang hebben geduurd dat zij niet meer in aanmerking kan komen voor toelating op grond van het verblijfsdoel waarvoor zij toelating heeft verzocht. Vanwege de door haar aangevoerde individuele omstandigheden heeft verweerder ten onrechte afgezien van het horen in bezwaar. Eiseres heeft daarbij verwezen naar het gestelde in artikel 12, tweede lid, IVRK. Verweerder heeft voorts onvoldoende rekening gehouden met het feit dat eiseres minderjarig was toen zij haar aanvraag indiende. Verweerder heeft dan ook gehandeld in strijd met artikel 3 IVRK. Door het stellen van het mvv-vereiste wordt eiseres feitelijk gescheiden van haar vader, hetgeen in strijd is met artikel 9 IVRK. Verweerder heeft voorts in strijd gehandeld met artikel 10 IVRK, nu zij het verzoek om gezinshereniging van eiseres in onvoldoende mate heeft behandeld met welwillendheid, menselijkheid en spoed. Ten slotte heeft eiseres aangevoerd dat verweerder, vanwege het vergaand overschrijden van de beslistermijn, ten onrechte het belang van de Staat van doorslaggevende betekenis heeft geacht.

Eiseres is dan ook van mening dat de door haar bestreden beschikking strijdig is met het bepaalde in artikel 7:2, 3:46 en 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

2.5. In zijn verweerschrift van 22 december 2005 heeft verweerder allereerst gesteld, onder verwijzing naar diverse uitspraken van de ABRS, onder meer de uitspraak van 22 juli 2005, gepubliceerd onder nummer AB 2005, 379, dat zijn beschikking van 13 mei 2005 ten

Zaaknummer: Awb 05/49906

blad 4

onrechte in de vorm van een primaire beschikking is gegoten en niet in de vorm van een beschikking op het bezwaar van eiseres van 6 maart 2001. Het bezwaarschrift van eiseres van 22 augustus 2005 dient dan ook te worden doorgezonden naar de rechtbank teneinde te worden behandeld als beroepschrift gericht tegen de beschikking op bezwaar van 13 mei 2005. Het beroep tegen de beschikking van 13 oktober 2005 dient dan niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Verweerder heeft verder aangevoerd dat artikel 3 IVRK geen norm bevat die zonder nadere uitwerking vatbaar is voor directe toepassing door de rechtbank. Er is geen grond voor de stelling dat de Nederlandse vreemdelingenregelgeving in strijd met genoemde bepaling moet worden geacht. Met betrekking tot het beroep van eiseres op artikel 9 en 10 IVRK heeft verweerder verwezen naar vaste jurisprudentie van de ABRS. Bij de beoordeling van de vraag of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet wordt vrijgesteld van het mvv-vereiste is beoordeling van de vraag of verweerder eiseres ten onrechte niet heeft toegelaten in verband met het gezinsleven niet aan de orde.

Met betrekking tot het beroep van eiseres op artikel 12 IVRK is verweerder van mening dat er, gelet op hetgeen door eiseres is aangevoerd, geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder ten onrechte het bezwaar van eiseres kennelijk ongegrond heeft geacht. Verweerder heeft dan ook kunnen afzien van het horen van eiseres in bezwaar.

Beoordeling van het beroep

2.6. In haar uitspraak van 22 juli 2005, 200503814/1 (AB 2005, 379) stelt de ABRS dat uit het karakter van de bezwaarschriftenprocedure voortvloeit dat, indien het bestuursorgaan na heroverweging van oordeel is dat het desbetreffende besluit niet in stand kan blijven, het niet kan volstaan met gegrondverklaring van het bezwaarschrift, doch voor het onjuist bevonden besluit een nieuw besluit in de plaats dient te stellen. Indien dit nieuwe besluit samenhang vertoont met het besluit waarbij het bezwaarschrift gegrond is verklaard, dient dit nieuwe besluit te worden aangemerkt als een besluit op het bezwaarschrift. De rechtbank is in het onderhavige geval gebleken dat verweerder de aanvraag van eiseres bij beschikking van 22 februari 2001 buiten behandeling heeft gesteld omdat eiseres niet beschikte over een geldige mvv. Bij beschikking van 14 april 2004 heeft verweerder het tegen voormelde beschikking van 22 februari 2001 gerichte bezwaarschrift gegrond verklaard naar aanleiding van een uitspraak van de ABRS van 15 oktober 2003, 200305095/01. In die uitspraak heeft de ABRS geoordeeld dat het ontbreken van een mvv niet kan leiden tot het buiten behandeling stellen van de aanvraag, maar dat de aanvraag dient te worden beoordeeld onder toepassing van artikel 16 Vw 2000. Vervolgens heeft verweerder de aanvraag van eiseres bij beschikking van 13 mei 2005 afgewezen, omdat eiseres niet beschikt over een geldige mvv. De rechtbank is dan ook niet anders gebleken dan dat er sprake is van samenhang tussen de beschikking van 13 mei 2005 en de beschikking van 14 april 2004, waarbij het bezwaarschrift gegrond is verklaard. Daarom zal zij de beschikking van verweerder van 13 mei 2005 aanmerken als beschikking op bezwaar. De rechtbank zal vervolgens het bezwaarschrift van eiseres van 22 augustus 2005 aanmerken als beroepschrift, gericht tegen de beschikking van 13 mei 2005. Voorts zal de rechtbank de brieven van eiseres van 21 september 2005 en 5 december 2005 aanmerken als nadere onderbouwing van het beroepschrift van eiseres van 22 augustus 2005. Ten slotte zal de rechtbank het beroep van eiseres van 4 november 2005, gericht tegen de beschikking van verweerder van 13 oktober 2005 niet-ontvankelijk verklaren, nu vanwege het vorenstaande niet langer gesproken kan worden van enig belang van eiseres bij een beslissing op dat beroep. De verdere uitspraak betreft dan ook de beoordeling van de rechtbank van het beroep van eiseres van 22 augustus 2005, gericht tegen de beschikking van verweerder van 13 mei 2005.

2.7. De verblijfsvergunning regulier, zoals bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), kan worden afgewezen op de gronden genoemd in artikel 16, eerste lid Vw 2000. Op grond van artikel 16, eerste lid onder a, Vw 2000, juncto artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) is het beschikken over een geldige mvv een wettelijk vereiste voor het in behandeling nemen van een aanvraag om toelating, tenzij de vreemdeling daarvan is vrijgesteld op grond van artikel 17 Vw 2000 dan wel op grond van 3.71, tweede lid, Vb 2000 of op grond van de hardheidsclausule genoemd in artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000. Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 kan verweerder het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.8. Niet in geding is dat eiseres niet over een geldige mvv beschikt. Nu eiseres niet valt onder één van de categorieën vrijgestelde vreemdelingen genoemd in artikel 17, eerste lid, a tot en met g, Vw 2000, dan wel die genoemd in artikel 3.71, tweede lid, Vb 2000, kan eiseres nog slechts vrijgesteld worden van het mvv-vereiste onder toepassing van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke individuele gevallen wordt gehonoreerd. Deze bevoegdheid van verweerder is discretionair van aard en beperkt van omvang. Toepassing van de hardheidsclausule kan beperkt blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. Onder verwijzing naar jurisprudentie van de ABRS (JV 2003/357) overweegt de rechtbank dat het op de weg van de desbetreffende vreemdeling ligt om de aan zijn beroep op de hardheidsclausule ten grondslag liggende individuele feiten en omstandigheden te stellen en aannemelijk te maken.

2.9. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat in casu geen sprake is van een zodanig bijzonder geval dat toepassing aan de hardheidsclausule gegeven had moeten worden. Onvoldoende is aangevoerd dat eiseres niet tijdelijk voor het aanvragen van een mvv zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Op grond van de voorhanden zijnde informatie valt niet in te zien dat eiseres niet tijdelijk zou kunnen worden opgevangen door haar in Bosnië verblijvende familie dan wel zou kunnen worden begeleid c.q. ondersteund door haar in Nederland wonende familie. Hetgeen eiseres heeft aangevoerd over de financiële mogelijkheden van haar vader doet niet af aan het vorenstaande.

2.10. Voorts merkt de rechtbank op dat haar niet is gebleken van strijd met artikel 3 IVRK. De rechtbank verwijst daartoe naar de (ook door verweerder genoemde) uitspraak van de ABRS van 13 september 2005, 200507132/1 (JV 2005, 409) en stelt dat artikel 3 IVRK geen norm bevat die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar is. Voorts verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de ABRS van 23 september 2004, 200404485/1 (AB 2004, 434) en oordeelt zij dat, voor zover art. 3 IVRK al een direct toepasbare norm zou inhouden, deze tot niet meer zou strekken dan dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het desbetreffende kind dienen te worden betrokken. De rechtbank is niet gebleken dat verweerder hier niet aan heeft voldaan. Waar het betreft het beroep van eiseres op artikel 9 en 10 IVRK verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de ABRS van 25 januari 2006, 200507463/1 (JV 2006, 109) en oordeelt zij dat, voor zover deze verdragsbepalingen al een direct toepasbare norm zouden inhouden, deze geen aanspraak in het leven roepen die verder strekt dan artikel 8 EVRM. De rechtbank verwijst in dat verband nog naar hetgeen verweerder in zijn bestreden beschikking heeft opgemerkt over artikel 8 EVRM en verenigt zich daarmee. Waar het betreft het beroep van eiseres op artikel 12 IVRK verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de ABRS van 29

Zaaknummer: Awb 05/49906

blad 6

september 2005, 200503285/1 (JV 2005,437) en oordeelt zij dat artikel 12 IVRK tot niet meer verplicht dan dat aan minderjarigen inzake het horen gelijke waarborgen worden geboden als aan meerderjarigen in soortgelijke procedures. De bepaling staat er niet aan in de weg dat de minister op grond van artikel 7:3 Awb afziet van het horen in bezwaar. De rechtbank is niet gebleken dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat kon worden afgezien van het horen van eiseres in bezwaar.

2.11. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiseres niet voldoet aan verlening van de gevraagde verblijfsvergunning.

2.12. Niet is gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan verweerder in het onderhavige geval ten gunste van eiseres van het ter zake gevoerde beleid had dienen af te wijken. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning in aanmerking komt.

2.13. Het beroep is derhalve ongegrond.

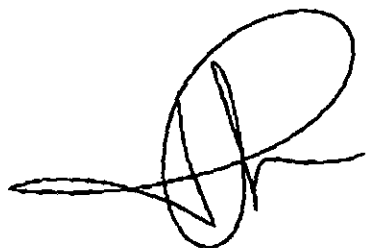
2.14. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep van eiseres van 22 augustus 2005, gericht tegen de beschikking van verweerder van 13 mei 2005, ongegrond; en
- verklaart het beroep van eiseres van 4 november 2005, gericht tegen de beschikking van verweerder van 13 oktober 2005, niet-ontvankelijk.

Aldus gegeven door mr. H.C.P. Venema en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van H. Siebers als griffier op 6 februari 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtpraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak bevatten. Artikel 6:6 is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

12 FEB 2007

VOOR AFSCHRIJF CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

Li & Van Wieringen
Advocaten en Belastingadviseur

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

1372-C 6 MRT 2007

ZAAKNR.

AAN: VI

BEHANDELD: DD:

PAR:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak / Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Advocaat
mr. D.Y. Li
mr. V.L. van Wieringen
mr. mr. M. Wiersma
mr. mr. A.M.L. Eleveld
mr. N. Hoffmeyer
mr. M.M.J. Arts

Belastingadviseur
drs. F.L. van Dijk

* lid Inval
** lid Nederlandse Federatie
Belastingadviseurs

Groningen, 26 februari 2007

Inzake : / IND
Onze ref. : 200700002
Uw ref. : Awb 05/49906
Betreft : appelschrift

APPELSCHRIFT

Edelhoogachtbare vrouwe/heer,

Bij beschikking van 14 april 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: verweerder) de beschikking van 4 juli 2001 betrekking hebbende op mevrouw geboren op Bosnische nationaliteit (hierna: appellante) ingetrokken en heeft zij het bezwaar van appellante van 6 maart 2001 gegrond verklaard, voor zover het betreft de buitenbchandelingstelling van de aanvraag.

Appellante heeft hietegen bij brief van 22 augustus 2005 bezwaar gemaakt. Bij beschikking van 13 mei 2005 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Appellante heeft bij beroepschrift van 4 november 2005 beroep ingesteld tegen voornoemde beslissing. Bij uitspraak verzonden op 12 februari 2007 heeft de rechtbank het beroep ongegrond verklaard. De uitspraak is bekend onder zaaknummer Awb 05/49906. U treft hierbij een afschrift aan van die uitspraak.(*1)

Van deze uitspraak komt appellante hierdoor in hoger beroep. Appellante kiest ten deze woonplaats ten kantore van haar gemachtigde, de heer mr. D.Y. Li, advocaat en procureur te (9724 AG) Groningen aan het Zuiderpark 15, die hierbij verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep en derhalve tot het indienen van deze schriftuur.

Li & Van Wieringen

Advocaten en Belastingadviseur

Appellante meent dat het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling en de rechtsbescherming in algemene en bijzondere zin dit hoger beroep vergen. Zij wenst hierbij de volgende grieven aan te voeren tegen de uitspraak van de rechtbank. U wordt eerbiedig verzocht deze grieven, althans de daarop gegeven toelichtingen, tevens in onderlinge samenhang te willen bezien.

Grief 1

De rechtbank heeft onvoldoende gemotiveerd waarom de hardheidsclausule met betrekking tot het MVV-vereiste in dit geval niet wordt toegepast.

Toelichting:

Appelante is van mening dat verweerder ten onrechte in redelijkheid geen vrijstelling van de MVV-eis heeft verleend. Het handhaven van de MVV-eis leidt in dit geval tot een onbillijkheid van overwegende aard. Ten onrechte is verweerder tot de slotsom gekomen dat zich geen situatie als bedoeld in art. 3.71 lid 4 Vb voordoet. Voor toepassing van de hardheidsclausule pleiten de volgende argumenten. Appelante verblijft rechtmatig in Nederland tot 20 september 2005. Gedurende deze periode is sprake van gezinsleven in de zin van het EVRM en het IVRK. Voorts was appelante vanwege tragische omstandigheden, het verlies van haar moeder op jonge leeftijd, gedwongen zich in Nederland bij haar familie te voegen. In het land van herkomst was geen opvang door een geschikte opvoeder beschikbaar. Appelante is in Nederland naar school gegaan. Voor de vader van appelante was het financieel niet mogelijk haar te onderhouden vanuit Nederland vanwege een bedrijfsongeval. Appelante kon zich in het land van herkomst niet zelfstandig staande houden en van haar familieleden kon niet worden gevergd dat zij zich naar Bosnië begaven om daar hun gezinsleven te hebben. Appelante beroept zich erop dat met het aanvragen van een MVV in de praktijk veel meer tijd is gemoeid dan de termijn die door verweerder wordt genoemd. Appelante kan, nu de procedures zo lang hebben geduurd, niet meer in aanmerking komen voor toelating op grond van het verblijfsdoel waarvoor zij toelating heeft verzocht.

Grief 2

De Rechtbank heeft onvoldoende gemotiveerd waarom niet is gebleken van strijd met art. 3 IVRK.

Toelichting:

Appelante meent dat verweerder onvoldoende belang heeft gehecht aan de minderjarigheid van appelante. Bij alle maatregelen betreffende kinderen vormen de belangen van die kinderen de

Li & Van Wieringen

Advocaten en Belastingadviseur

eerste overweging. Het bestreden besluit miskent dit en is daarmee in strijd met de letter en geest van art. 3 IVRK.

Door het stellen van de MVV-eis wordt appelante feitelijk gescheiden van haar vader, terwijl dit niet in het belang van het kind kan worden geacht. Het bestreden besluit miskent dit en is daarmee in strijd met letter en geest van art. 9 IVRK.

Het bestreden besluit is voorts in strijd met de letter en de geest van art. 10 IVRK. Verzoeken om gezinshereniging dienen door de Staat met welwillendheid, menselijkheid en spoed te worden behandeld. Aan geen van deze drie elementen lijkt hier voldaan.

Weliswaar kan in het algemeen worden gesteld dat, wanneer het om eerste verblijfsaanvaarding gaat, aan de belangen van de Staat groter gewicht moet worden toegekend dan aan de belangen van de vreemdeling. Het belang van de Staat is gelegen in een ordelijke instroom in Nederland en het vooraf toetsen of aan de voorwaarden voor toelating wordt voldaan. In de visie van appelante heeft verweerder in deze zaak zelf veronachtzaamt, althans belangrijk gerelativeerd door de beslistermijn vergaand te overschrijden. Het belang van de Staat kan daarmee in dit geval niet van doorslaggevende betekenis worden geacht.

Zelfs als er vanuit wordt gegaan dat de rechtsnormen uit het IVRK niet 'keihard' zijn, hetgeen wel het geval zou dienen te zijn nu verweerder geen voorbehoud heeft gemaakt op dit punt, kunnen deze normen niet geheel worden genegeerd.

De aangevallen uitspraak is derhalve in strijd met het recht en dient te worden vernietigd.

REDENEN WAAROM

U(w) Edelhoogachtba(a)r(e) College, Vrouwe, Heer eerbiedig wordt verzocht:

- dit hoger beroep gegrond te verklaren;
- met vernietiging van de aangevallen uitspraak;
- en vernietiging van het besluit van verweerder van;
- met veroordeling van de Minister in de kosten van dit geding.

Met de meeste hoogachting.

Mr. D.Y. Li

advocaat / bepaaldelijk gevolmachtigde